

Pirineus: Hiru Erregeen Mahaia, La Mesa de los Tres Reyes (2.444 m)

Província: Navarra.

Data: Dissabte 22-08-2009.

Participants (13): Amèlia Salvat, Dani Ros, Encarna Hidalgo, Joan Gassol, Marcel Fortuny, Pili Inostroza, Pere López, Susana Álvarez, Tatiana Stupina, Toni Coll i com a convidats Helena Güell i Pep Massana del Vendrell, i Jaume de Tarragona.

Temps real: set hores i mitja. Temps total: nou hores. Desnivell: 1.124 m. Acumulat: 1.250 m.

El cim que anem a fer diuen que la seva imatge recorda a una taula de pedra, i diu la llegenda que els reis dels estats medievals d'Aragó, Navarra i el de Bearn francès, es donaven cita al cim de la muntanya, a l'entorn d'una taula de pedra (d'aquí el seu nom), per discutir els seus assumptes cara a cara, asseguts cada un d'ells en el seu propi territori.

Refugi de Linza

Travessant la Loma del Sobrante

Nosaltres sortim del Plano de la casa (refugi de Linza 1.320 m.) a les vuit en punt del matí. El camí comença amb forta pujada donant el tomb a la Loma de Sobrante. Sobre els 1.555 m. travessem un rierol i fem cap al pla del Sobrante de Linza. Una mica més endavant sobre els 1.660 m. trobem la font del Cubillar de Petrechema, aquí el camí gira a la dreta en direcció E, de cara al sol que amb la seva lluïssor no ens deix veure ni el camí. A partir d'aquí seguim el camí que transcorre pel vessant sud de La Paquiza Linzola, sota nostre deixem la cabana de Linza amb la font del mateix nom prop seu.

A les nou del matí parem a fer un petit descans i continuant amb el camí a tres quarts de deu som al coll de Linza que es troba a 1.906 m. Per seguir el nostre camí agafem recte i avall per travessar l'Hoya de la Solana, i per fer això primer baixem uns cent metres de desnivell fins el fons de l'Hoya, per després remuntar una zona kàrstica de pedra blanca, a on al arribar gairebé a dalt de tot parem a descansar i menjar una mica, son quasi tres quarts d'onze del matí i ens trobem a 2.000 m.

Coll de Linza

Hoya de la Solana i l'objectiu al fons a la dreta

Aquesta zona kàrstica està marcada amb fites o mojones, o com li diuen per la zona cairns, també podem contemplar el típic pi negre (*pinus uncinata*). Després d'esmorzar baixem una mica fins el fons d'un barranc i comencem a remuntar per l'altre costat al mateix temps que el camí gira un altre cop a la dreta, direcció E, remuntant pel vessant sud del Budogia, paral·lelament a la cresta Ukerdi – Budogia, per arribar fins el coll d'Escoueste a 2.114 m. Aquí el camí gira una mica a l'esquerra per pujar fins el coll de la Mesa, a 2.338 m., entre el Budogia i la Mesa que es troba a la nostra dreta.

Som davant de la piràmide somital, i per pujar-la l'ataquem pel costat dret, segons pugem. El costat esquerre és més exposat i perillós. El camí per pujar està molt ben trobat, està marcat amb fites i a poc que t'hi fixis es veu clarament. Puja per la paret i té un petit corredor per sortir directament a la cresta final, la pujada ens costa vint minuts des del coll.

Agulles d'Ansabère i Petrechema

Cap al coll d'Escoueste

Son les dotze i trenta-cinc, hem trigat quatre hores i trenta-cinc minuts, som al sostre de Navarra i de tota Euskal Herria, que vol dir país de l'Euskera (basc), també vol dir l'espai en que la cultura euskera (basca) es manifesta en tota la seva dimensió. Som a 2.444 m. i podem veure la famosa rèplica del castell de Javier, en acer inoxidable, i la imatge de San Fracisco Javier en bonze.

La vista és superba, meravellosa, poques vegades es poden veure tantes muntanyes i tan boniques, amb les seves valls i les franceses amb els núvols per sobre. Les fotos de rigor, descansar, contemplar, menjar una mica, i avall pel mateix camí. A les tretze i quinze comencem a baixar. Parem al mateix lloc on hem esmorzat per descansar una mica i a les quinze i trenta minuts som al coll de Linza, continuem fins la font del Cubillar de Petrechema, a on uns es

refresquen els peus, d'altres una mica més i el que menys calma la set terrible que portàvem després d'un dia calorós com feia anys no passàvem.

A les cinc de la tarda, nou hores després d'haver sortit del cotxe, hi tornàvem a ser. Unes cerveses al refugi i cap a Ansó on teníem tots unes habitacions reservades. Tant Tatiana com jo mateix volem agrair la companyia dels companys en la nostra aventura dels cim provincials.

Pere López Ladevèze.